

‘In een mijnenveld moet je zelf de rozen zoeken’



Hennie Boot-Nieboer: ‘Met Wim maakte ik kleding voor vele BN’ers en werkten voor Frans Molenaar en Mart Visser.’

Lammert Aling

Vitaal, zinrijk én samen oud worden; je kunt iedereen als het zo kan. Maar dat gaat meestal niet vanzelf. Hoe word je op plezierige wijze oud? Hoe bouw je een sociaal pensioen op? En hoe blijf je betrokken bij de maatschappij? In de serie ‘Samen ouder worden’ vertellen mensen over manieren en initiatieven van jong en oud om het leven op latere leeftijd zo aangenaam mogelijk te maken. Deze maand: Deze maand: Hennie Boot-Nieboer uit Assen, 78 jaar.

Samen ouder worden, dat hadden Tom en jij ook wel gewild?

‘In 2011 leerde ik Tom kennen. Onze blikken kruisten op het terras bij Liff en lieten elkaar niet meer los. Wij hadden het lang goed met z’n tweetjes, tot het mij niet meer goed lukte om Tom te helpen met de dingen die hij zelf niet meer kon. Ik heb een conversie stoornis en progressieve neuropathie, het werd te zwaar voor mij, ik kreeg steeds vaker uitvallen. Wij hadden een vurige wens om sámen oud te worden in ArendState. De zorgindicatie voor Tom was zo voor elkaar, voor mij niet. Op de dag van de eerste lockdown vorig jaar verhuisde hij naar ArendState. Sindsdien wonen we tot ons beider verdriet apart. De eerste maanden konden we slechts naar elkaar zwaaien bij het raam. Tom heeft nu dementie en het gaat hard... Het contact wordt anders, maar zolang er iemand is die mij kan halen en

brengen, ben ik elke dag bij hem. Op mijn leeftijd is dit toch een mooie relatie. Liefde overwint écht alles, ook als iemand dementie krijgt.'

Je hebt veel tegenzitten maar blijft positief. Hoe doe je dat?

'Ik had al jong door dat je in een mijnenveld zelf de rozen op moet zoeken. Ik heb een rottige jeugd gehad, was een buitenbeentje, kon minder goed leren en kreeg al jong last van reuma. Mijn vader was behoorlijk autoritair, ik hield het 6 jaar vol om voor hem te werken. Om niet langer afhankelijk te zijn zocht ik bijbaantjes en lukte het om mijn opleiding aan de mode academie te bekostigen. Hier ontdekte ik mijn talent voor moulagetechiek; schoonheidsfoutjes, bijvoorbeeld een bochel of ongelijke schouders liet ik verdwijnen door stoffen anders te draperen of met figuurnaadjes aan te passen. Prachtig wat passende kleding met mensen doet! Hoewel mijn eerste huwelijk slecht afliep, groeide de roos in de moulage en belijning uit tot een boeket in de haute couture. Ik trouwde met mijn compagnon, Wim Boot. Samen maakten we kleding voor vele BN'ers en werkten voor Frans Molenaar en Mart Visser. Een prachtige tijd, tot we er allebei door teveel fysieke problemen mee moesten stoppen. Het was een zware tijd, maar onze liefde was sterk. Wim overleed in 2004.'

'Als lerares moulage was ik in mijn element, tot het niet meer ging. Maar nog altijd kan ik erover vertellen, vanmorgen nog in ArendState bij de dagbesteding! Erop uit gaan, dan vind ik rozen! Maar je moet het wel zelf organiseren, anders word je eenzaam.'

'Met Vier het Leven zijn Tom en ik veel uit geweest in DNK. Er was een show waarbij gedanst mocht worden. Wat wilde ik dat graag! De vrijwilligster van Vier het Leven is toen achter mij gaan staan en heeft me om mijn middel vastgehouden, zo bleef ik overeind. Voor mijn gevoel heb ik die avond weer kunnen dansen! Nu ik erover vertel, beleef ik het opnieuw! Ja, mooie herinneringen helpen om positief te blijven. En humor! Kun je nog met je bekken kantelen? Dan kun je dansen!'

Wat betekent afhankelijk zijn voor jou?

'Zolang ik kan praten en van alles zelf kan regelen, is thuiszorg afdoende, aldus de dame van CIZ. Maar om bij de intercom te komen moet ik mezelf opdrukken uit de rolstoel. Ik ben al eens achterovergevallen. Ik moet wel zelf hulp regelen, anders wordt mijn wereld wel heel klein en kom ik nergens, laat staan bij Tom! Ik ben blij met vriendin Berty, Antje van Antjes Taverne en verschillende vrijwilligers. Op dinsdag en vrijdag haalt een van hen mij op voor de dagbesteding; samen puzzelen, overgooien, bingo. Niet altijd leuk, maar als er een stilte valt opper ik gewoon 'zullen we even zingen?' Dat werkt altijd! Ik kan dan blijven eten en zo ben ik ook weer even met Tom. We staan nog altijd open voor elkaar.'

'Iets leuks doen, erbij horen of bij Tom kunnen zijn, enzovoort, ik kan het niet zonder hulp. Die afhankelijkheid en het feit dat je een ander met je eigen beperkingen moet belasten, dat zijn de doornen aan de rozen. Ik kan niet vertrouwen op mijn lijf en alles kost energie. Ik ben op, wil verlost worden van alle ongemakken die ik nu voel. Ik wil rust én onder één dak met Tom wonen. Tom glundert als we samen in de zon herinneringen ophalen.

Zo wil ik de zonneshijn in onze relatie te behouden! Samen.'

Monique Bodegom

Wilt u ook uw eigen verhaal over 'Samen ouder worden' vertellen? Neemt u dan contact met Monique Bodegom: monique@4hetleven.nl

samen ouder worden